

РЕШЕНИЕ

№ 7682

гр. София, 08.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в публично заседание на 10.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **8376** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 12, ал. 3 от Наредбата за държавните изисквания за признаване на придобито висше образование и завършени периоди на обучение в чуждестранни висши училища /НДИППВУЗПОЧВУ, Наредбата/.
Образувано е по жалба на Г. Я. Б. срещу Решение рег. № 06-00-400/03.08.2023г. на изпълнителния директор на Националния център за информация и документация /Н./. В жалбата са изложени твърдения за незаконосъобразност на акта, поради липса на компетентност на административния орган, съществени процесуални нарушения, противоречие с материалния закон и неговата цел- чл. 146, т. 1, т.3, т.4 и т.5 от АПК.
От решението не ставало ясно дали е проведено заседание на Съвета по академично признаване съгласно изискванията на Правилника за устройството и дейността на Н. и изготвено ли е предварително становище от консултант, хабилитирано лице или друг експерт.

Актът бил немотивиран, защото не били взети предвид всички представени документи, което довело до неправилни констатации за наличието на съществени различия между данните и нормативните изисквания. Не било отчетено, че жалбоподателят отговарял на изискванията за „Advocaat“ по Нидерландското право, а именно: завършени образователно- квалификационна степен /О./ „бакалавър“ по специалността „Право“ /минимум 3 години и 180 ECTS/ и О. „магистър“ по специалността „Право“ /минимум 1 година и 60 ECTS/, както и 3 г. професионален стаж като младши адвокат, през който задължително трябвало да се покрийт 8

държавни изпита. Във връзка с това били представени необходимите документи и информация на Н.. В допълнителен имейл от 24.07.2023г. жалбоподателят направил уточнението, че за успешно завършване на О. „бакалавър“ в Н. били необходими поне 180 кредита, а за О. „магистър“ – поне 60 кредита и защита на дипломна работа. Също така предоставил допълнителна информация относно дисциплините „Обща теория на правото“, „Облигационно право“ и „Търговско право“, които частично се изучавали в други дисциплини. Била предоставена информация и за защитените дипломни работи. Административният орган не изискал допълнителна информация относно изучаването на дисциплините „Наказателно процесуално право“ и „Осигурително право“, с което е допуснал нарушение на принципа за истинност по чл. 7 от АПК.

Изложената от административния орган аргументация за несъответствие на придобитото образование с нормативните изисквания била неубедителна, а правните изводи - неверни, поради което оспорваното решение било незаконосъобразно. Независимо от обстоятелството, че продължителността на образованието била 8 семестъра, бил изпълнен минималният хорариум от 3 500 часа (присъдени 258 ECTS кредити, което било повече от двойно от часовете по Наредбата). Жалбоподателят бил положил осем държавни изпита пред Холандската адвокатска комисия, което доказвало, че е изпълнено условието по Наредбата, а именно: взети поне два държавни изпита по публичноправни и по гражданскоправни науки.

На следващо място, дисциплината „Търговско право“ в Н. се изучавала като част от „Облигационно право“, а изпитът по „Наказателно процесуално право“ бил включен в дисциплината „Наказателно право и процес“, като са му били присъдени 12 ECTS кредита, равняващи се на 336 часа, което означавало, че е покрит хорариума от 135 часа. По отношение на останалите пет задължителни дисциплини „Международно публично право“, „Финансово право“, „Семейно и наследствено право“, „Осигурително право“, „Данъчно право“, жалбоподателят счита, че е следвало да се произнесе компетентен експерт, който да даде заключение за тежестта на тези дисциплини на фона на всички останали. При вземане на решението, органът не е обсъдил показателите по чл.11, ал.2 от НДИППВУЗПОЧВУ, нито поотделно, нито в тяхната съвкупност. Административният орган следвало да обоснове, защо счита, че има съществени различия между данните от представените документи и държавните изисквания за придобиване на висше образование в Република България. Не била изпълнена и целта на закона.

В съдебното заседание жалбоподателят, редовно призован се представлява от адв. И. Г., която поддържа жалбата и моли за нейното уважаване, както и за възстановяване на направените разноски в процеса, възлизащи на стойност от 1 210.00 лева.

Ответникът – изпълнителният директор на Н., редовно уведомен не изпраща процесуален представител. Доводи за неоснователността на жалбата и законосъобразност на постановения акт са обективирани в писмено становище изх. № 94-00-110/28.08.2023г. Жалбоподателят настоявал, че изучавал две дисциплини, като по отношение на първата - „Търговско право“, посочвал, че се изучавала като част от облигационно, корпоративно право и право на собственост, но не ангажирал доказателства в тази посока като препратка към интернет сайта на университета или анотация/ съдържание на обучението по тази дисциплина. По отношение на останалите 5 задължителни дисциплини („Международно публично право“, „Финансово право“, „Семейно и наследствено право“, „Осигурително право“,

„Данъчно право“), които не са изучавани, това представлявало обективно нарушение на държавните изисквания за признаване на висшето образование, придобито в Н.. Освен това не са били взети и трите държавни изпита по публичноправни, гражданскоправни и наказателноправни науки. Положените от жалбоподателя държавни изпити за придобиване на адвокатска правоспособност били неотнормирани към процедурата по академично признаване на висшето му образование. Не на последно място ответникът акцентира, че с оспорения акт са дадени препоръки за възможните мерки, които жалбоподателят можел да предприеме, за да получи признаване на по-късен етап. По тези съображения, ответникът счита, че е постановил законосъобразен административен акт, в който подборно са описани всички фактически основания, въз основа на които е приложена разпоредбата на чл.12, ал.1 и ал.2 във вр. чл.11 от НДИППВУЗПОЧВУ и чл.1, чл.7, ал.2 и чл.11 от Наредбата за единните държавни изисквания за придобиване на висше образование по специалността „Право“ и професионална квалификация „юрист“.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл.235, ал.2 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК, събраните и приети по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Подадено е заявление вх. № 06-00-400/26.05.2023 г. до Н. от Г. Я. Б. за признаване на висше образование на образователно- квалификационна степен „магистър“ по специалност „Право“, въз основа на диплома за образователно- квалификационна степен „магистър“ по специалност „Право“, издадена от Университет на Л., Н. и диплома О. „бакалавър“, издадена от Университет на М., Н., с приложени към заявлението документи.

На 30.05.2023г. е отправено запитване от Н. до Университета на Л. с молба за проверка на автентичността на диплома на Г. Б., с приложени към писмото дипломи за образователно- квалификационна степен „бакалавър“ и „магистър“. В отговор е получено потвърждение, че Г. Б., [дата на раждане] е получил диплома за придобита магистърска степен по специалност „Право“, с период на обучението 01.09.2016 г. – 30.08.2019 г.

На 12.07.2023г. със съобщение по електронна поща е отправено искане до жалбоподателя за предоставяне на допълнителна информация и разяснения относно дисциплините, които е изучавал поради несъответствие със задължителните дисциплини, посочени в Наредбата за единните държавни изисквания за придобиване на висше образование по специалността „Право“ и професионална квалификация „юрист“. Изисквана е информацията относно: 1. Обща теория на правото - 105 часа; 2. Международно публично право - 90 часа; 3. Финансово право -105 часа; 4. Облигационно право - 165 часа; 5. Семейно и наследствено право -105 часа; 6. Търговско право -165 часа; 7. Данъчно право - 75 часа. В писмото от Н. се указва на жалбоподателя, че може да представи подробна информация за изучаваните дисциплини, програмата през периода на обучението, както и начина на дипломиране /дипломна работа - тема на дипломната работа или държавни изпити по кои дисциплини/.

С писма по електронна поща от 23.07.2023г. и 24.07.2023г. Г. Я. Б. в отговор на искането за предоставяне на допълнителна информация, е посочил, че Н. има

собствени нормативни изисквания относно придобиването на висше образование по специалността „Право“, както и че въз основа на придобитото образование е вписан в Нидерландският регистър на адвокатите, от който прилага извадка с официален превод. На следващо място по констатираните несъответствия прави следните уточнения:

1. Обща теория на правото – дисциплината е изучавана в курса An introduction to law;
2. Международно публично право – не е изучавано;
3. Финансово право – не е изучавано;
4. Облигационно право – дисциплината е изучавана в курса Verbintenissenrecht и в курса Inleiding Nederlands Privaatrecht;
5. Семейно и наследствено право – не е изучавано;
6. Търговско право – изучава се като част от дисциплините Облигационно право, Право на собственост и Корпоративно право;
7. Данъчно право – не е изучавано.

Изложено е още, че са защитени дипломни работи в Университета на М. с тежест 18 ECTS и в Университета на Л. с тежест 10 ECTS.

Със становище от 02.08.2023г. на експерт М. С. е направено предложение за постановяване на отказ по заявление вх. № 06-00-400/26.05.2023г. В мотивите се посочва, че са констатирани несъответствия с единните държавни изисквания за придобиване на О. „магистър по право“. Не са изучавани основни класически дисциплини като международно публично право, финансово, семейно и наследствено право, търговско право, осигурително право, данъчно право, наказателен процес. Изучаваните дисциплини са с нисък хорариум и неясна форма на оценяване, процесът на обучение не е завършил с държавен изпит. На основание чл.12, ал.2 от НДИППВУЗПОЧВУ се препоръчва на кандидата да положи изпити по посочените по – горе дисциплини и трите държавни изпита в акредитирано висше училище в Република България. След представяне на академична справка за взетите изпити, заявлението подлежи на преразглеждане.

На заседание на Съвета по академично признаване, проведено 02.08.2023г. в състав: председател В. Г. – М. и членове В. Ц.- главен секретар на Н., К. Т.- директор на дирекция „АППП“ в Н., Г. Д.- директор на дирекция „Висше образование“ в МОН, е обсъдено експертното становище по заявлението на жалбоподателя. Констатирано е, че не е спазено изискването на чл. 6, ал. 1 и ал. 2 от Наредбата, обучението за придобиване на висше образование по специалността „Право“ на О. „магистър“ за продължителност не по-малко от 10 семестъра. Общата продължителност на обучението в двете висши училища бил 4 години (8 семестъра), а общият хорариум на присъдените кредити - 258 ECTS. Установено е, че не са спазени изискванията и на чл. 7, ал. 1 и ал. 2 от Наредбата, обучението по специалността „Право“ на О. „магистър“ за изучаване на задължителни, избираеми и факултативни дисциплини в минималния нормативно установен хорариум. Няма данни за положени семестриални изпити по задължителни дисциплини: Международно публично право - 90 часа; Финансово право - 105 часа; Семейно и наследствено право - 105 часа; Търговско право - 165 часа; Осигурително право - 75 часа; Данъчно право -75 часа; Наказателно процесуално право - 135 часа. Обобщено е, че от 19 задължителни дисциплини не са изучавани 7. Констатирано е и, че не са положени държавни изпити. Посочените различия са оценени като съществени, поради което е прието, че обучението не съответства на държавните изисквания за придобиване на висше образование по

специалността „Право“, професионална квалификация „юрист“. Резултатите от обсъждането и гласуването на Съвета по академично признаване са обобщени в Протокол № 260/02.08.2023г., подписан от председателя В. Г. – М. и секретаря Б. Я.. Административното производство е приключило с издаването на Решение с рег. № 06-00-400/03.08.2023г. на изпълнителния директор на Н., с което се отказва признаването на висше образование на Г. Я. Б. по специалност „Право“ образователно – квалификационна степен „магистър“ на базата на диплома за образователно – квалификационна степен „бакалавър“ по специалност „Европейско право“, издадена от Университета на М., Н. и диплома за образователно – квалификационна степен „магистър“ по специалност „Право“, издадена от Университета на Л., Н..

На 09.08.2023г. това решение е било връчено на Г. Б., а на 23.08.2023г. жалбата му срещу този акт е получена в Н..

Към жалбата са приложени копия от дипломи за придобито висше образование, кореспонденция по електронна поща, извадка от регистъра на адвокатската колегия на Н..

Представена е заповед № РД-09-2445/21.02.2022г. на министъра на образованието и науката, с която е определен съставът на Съвета по академично признаване, а именно: В. А. – М.- председател; и членове: В. Ц., К. Т., Г. Д. и Я. Й. – Б.. Представена е и заповед № РД-19-19/16.02.2023г., с която Б. С. Я. е определена за секретар на Съвета по академично признаване, в нейно отсъствие функциите се изпълняват от други лица. При така установените факти, Административен съд София-град, достигна до следните правни изводи:

Жалбата е допустима, защото е подадена срещу подлежащ на оспорване пред съд административен акт, от лице, което е негов адресат и чиято правна сфера той засяга неблагоприятно, в законоустановения 14 - дневен срок, считано от 09.08.2023г.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

На първо място, актът е постановен от компетентния административен орган. На основание чл.9, ал.3, т.9 от Закона за висшето образование /ЗВО/ Министерски съвет /МС/ утвърждава държавните изисквания за признаване на придобито в чуждестранни висши училища висше образование с професионална квалификация. Приета е Наредба за държавните изисквания за признаване на придобито висше образование и завършени периоди на обучение в чуждестранни висши училища /НДИППВУЗПОЧВУ, Наредбата/. Съгласно чл.7, ал.1 от НДИППВУЗПОЧВУ, процедурата по признаване на висше образование на образователно-квалификационни степени „бакалавър“ и „магистър“ и на образователна и научна степен „доктор“, придобити в чуждестранни висши училища и научни организации, се организира от висшето училище в случаите по чл.6, т.1 и от министъра на образованието и науката чрез Н. в случаите по чл. 6, т. 2 от Наредбата. По настоящото дело е налице хипотезата по чл.6, т.2 от Наредбата, като е било направено искане за признаване на чуждестранна диплома с цел улесняване на достъпа до пазара на труда, до докторантура в научна организация, както и за други цели, когато заявителят има правен интерес. Съгласно новелата на чл.7, ал.2 от Наредбата, условията и реда, по който се извършва признаването са определени с устройствения правилник на Националния център за информация и документация. В чл. 23, ал.2 от Правилника за устройството и дейността на Н., издаден от министъра на образованието и науката, /обн. ДВ. бр.59 от 17 Ю. 2018г., изм. и доп. ДВ. бр.84 от 25 Октомври 2019г., изм. и

доп. ДВ. бр.21 от 13 Март 2020г./, е предвидено, че мотивираният отказ да бъде признато висше образование се подписва от изпълнителния директор на Н. или упълномощено от него длъжностно лице. В случая, решението е подписано от изпълнителен директор на Н. - В. А. Г. – М., като в този смисъл не се констатира порок по чл.146, т.1 от АПК

На второ място, решението е издадено в писмена форма и съдържа нормативно установените в чл.59, ал.2 от АПК реквизити, доколкото в НДИППВУЗПОЧВУ липсват специални изисквания в тази насока. Посочена е правната квалификация, фактическите основания, както и доказателствата въз основа на които са установени. Не се констатира порок във формата по см. на чл. 146, т. 2 от АПК, който да обуславя отмяна на акта /Постановление № 4/1976г. на Пленума на ВС и ТР № 4/22.04.2004г. по дело № ТР-4/2002г. ОСС на ВАС; Тълкувателно решение № 16/31.03.1975г. на Общото събрание на гражданската колегия на Върховния съд/. Ответникът е формирал своите изводи въз основа на приложения и приобщен в административната преписка доказателствен материал, не се установява непълнота на фактите, а след анализ и проверка на същите, съдът приема, че те са и реално осъществени. Волята на административния орган е ясно изразена, не съществуват пропуски или грешки, което е предпоставка за правилното упражняване на контрола за законосъобразност и осигурява възможност на оспорващия да организира адекватно защитата си във висияния съдебен процес. За мотиви на акта следва да се считат и тези, съдържащи се в документите към административната преписка, част от която са и становищата от 02.08.2023г. на експерт М. С. и на Съвета по академично признаване, обективизирано в протокол № 260/02.08.2023г.

На трето място, не са налице предпоставките за отмяна на административния акт на основание чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 3 от АПК.

Преценката на административния орган е направена след като са събрани всички относими доказателства, обсъдени са релевантните факти в изпълнение на разпоредбите на чл.35 и чл.36 от АПК, изискващи индивидуалният административен акт да се издава, след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая. Преди произнасяне на изпълнителния директор на Н., е надлежно изпълнена процедурата по НДИППВУЗПОЧВУ. Заявлението и представените дипломи са разгледани от длъжностно лице от Н., изискана е допълнителна информация, проверена е автентичността на дипломите съгласно чл.10, т.2 от Наредбата. Не се констатира неспазване на изискванията по чл. 16 – чл. 20 от Правилника за устройството и дейността на Н.. Обстоятелството, че не е изискана изрично допълнителна информация за

проведено обучение по дисциплините „Осигурително право“ и „Наказателно процесуално право“, които са посочени, като неизучавани в крайния акт, не представлява съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Жалбоподателят е могъл да ангажира доказателства в тази връзка в хода на съдебното производство, но такива, установяващи изучаването на двата предмета не са представени. Изготвено е становище, в което са посочени констатираните несъответствия в данните за проведеното обучение и държавните изисквания за придобиване на висше образование в специалността „Право“. Заседанието на Съвета по академично признаване е проведено при наличието на необходимия кворум по чл. 20, ал.3 от Правилника за устройството и дейността на Н., като в него са взели участие председателя и трима от членовете, определени със заповед № РД-09-2445/21.02.2022г. на министъра на образованието и науката. Съставен е протокол от заседанието, който е подписан от председателя и секретаря.

На четвърто място, спорът между страните се свежда до приложението на нормите на материалния закон - чл.146, т.4 от АПК.

Съдът приема, че административният акт е издаден в съответствие с материалноправните разпоредби на ЗВО, НДИППВУЗПОЧВУ и Наредбата за единните държавни изисквания за придобиване на висше образование по специалността „Право“ и професионална квалификация „юрист“ (обн. ДВ. бр.31/12.04.1996г., отм. ДВ.бр.55/15.07.2022г., действащ нормативен акт за периода, през който е преминало обучението на Г. Я. Б.).

С НДИППВУЗПОЧВУ се определят държавните изисквания за признаване на висше образование по образователно – квалификационна степен „магистър“, „бакалавър“ и на завършени период на обучение, които са придобити в чуждестранни висши училища или научни организации. Признаването представлява официално писмено потвърждение на стойността на дипломата за висше образование или на аналогичен документ, който е издаден от образователна институция, част от системата на светското висше образование на съответната държава (чл.5 от Наредбата).

Разпоредбата на чл. 10 от НДИППВУЗПОЧВУ предписва, че признаването на висше образование на образователно-квалификационни степени „бакалавър“ и „магистър“ преминава през следните етапи: 1.) проверка на статута на висшето училище, издало представените документи; 2.) проверка на автентичността на документите и оценяване съответствието на данните от тях с държавните изисквания за

придобиване на висше образование в Република България; 3.) вземане на решение за признаване на образователно-квалификационна степен на висшето образование с професионална квалификация, когато тя е посочена в дипломата, за отказ тя да бъде призната, или за прекратяване на процедурата.

В случая са представени две дипломи - за завършена образователно-квалификационна степен „бакалавър по европейско право“ на Университета на М., Н., както и „магистър по право“ на Университета на Л., Н.. Между страните не се спори, че и двете висши учебни заведения отговарят на изискванията чл. 2 от Наредбата и представляват висши училища, създадени и функциониращи по законоустановения ред в страната, в която е придобито висшето образование. Проверена е била и автентичността на двете дипломи, не са констатирани недостатъци в заявлението и/или в приложените към него документи, поради което правилно административният орган е пристъпил към разглеждане по същество на искането.

Признаването на висше образование на образователно-квалификационни степени "бакалавър" и "магистър", придобито в чуждестранни висши училища, се извършва чрез оценяване съответствието на данните от представените документи с държавните изисквания за придобиване на висше образование в Република България. Отчитат се следните показатели, посочени в чл.11, ал.2 от Наредбата:

1. начин на приемане на студентите;
2. продължителност на обучението;
3. общ хорариум на изучаваните учебни дисциплини и/или придобити кредити;
4. съотношение на учебните дисциплини и на техните хорариуми, които осигуряват фундаменталната, специалната и специализиращата подготовка;
5. съотношение на учебните дисциплини и на техните хорариуми, които осигуряват теоретичната и практическата подготовка;
6. резултатите от обучението като съвкупност от придобитите знания, умения и компетентности през периода на обучение;
7. начин на дипломиране.

Съгласно Наредбата за единните държавни изисквания за придобиване на висше образование по специалността "Право" и професионална квалификация "юрист" от 1996 г. (обн. ДВ. бр.31 от 12 април 1996г., отм. ДВ. бр.55 от 15 юли 2022г.), обучението по специалността „Право“ за професионалната квалификация „юрист“ се осъществява единствено в образователно-квалификационната степен „магистър“ и е с

продължителност не по-малко от 10 семестъра и с минимален хорариум от 3500 учебни часа. Видно от представените по делото приложения към дипломи, завършената от Г. Я. Б. образователно-квалификационна степен „бакалавър“ в Университета на М. в Н., е с период на обучение 3 години (6 семестъра) и 198 ECTS кредита (л.25-26 по делото). Периодът на обучение за придобиване образователно-квалификационната степен „магистър“ от Университета на Л., Н., е 2 семестъра и 60 ECTS кредита (л. 50-л.54 по делото) или обща продължителност от двете висши училища е 8 семестъра и 258 ECTS кредита. Правилно е приел административният орган, че не е изпълнена предпоставката по чл.11, ал.2, т.2 от НДИППВУЗПОЧВУ във вр. с чл.6 от Наредбата за държавните изисквания за придобиване на висше образование по специалността „Право“ (отм.), за минимална продължителност на обучението 10 семестъра.

В процедурата по признаване на висшето образование на жалбоподателя е извършена и проверката по чл.11, ал.2, т.4 от НДИППВУЗПОЧВУ, а именно: съотношение на учебните дисциплини и на техните хорариуми, които осигуряват фундаменталната, специалната и специализиращата подготовка на студентите. В § 1, т.1 от ДР на Наредбата единните държавни изисквания за придобиване на висше образование по специалността „Право“ и професионална квалификация „юрист“ (отм.) е посочено, че дисциплините, които дават фундаменталната подготовка, необходима за придобиване на професионалната квалификация „юрист“ са задължителните учебни дисциплини, чието изучаване и полагането на изпит по тях е императивно за всички студенти. Избираеми са тези учебни дисциплини, които осигуряват специализираща подготовка (§1, т.2). Студентите са задължени да изберат определен брой от тях при условия и по ред, определени от факултета на висшето училище, в който се осъществява обучение по специалността „Право“.

В чл.7, ал. 2 от цитираната Наредба (отм.) са изброени задължителните учебни дисциплини и минималният им хорариум при обучение в специалността „Право“, сред които са и: международно публично право - 90 часа; финансово право - 105 часа; семейно и наследствено право - 105 часа; търговско право - 165 часа; осигурително право - 75 часа; наказателно процесуално право - 135 часа; данъчно право - 75 часа.

В мотивите на оспорваното решение е прието, че жалбоподателят не е положил изпит по 7 от 19 задължителни дисциплини. Този извод е оспорен само относно две дисциплини - „Търговско право“ и „Наказателно процесуално право“. В жалбата се посочва, че в Н. дисциплината „Търговско право“ се изучава като част от „Облигационно

право“, но по делото липсват каквито и да е доказателства в подкрепа на това твърдение. Дори това обстоятелство да е вярно, не става ясно как е разпределен общият хорариум между двете дисциплини „Търговско право“ и „Облигационно право“, покрива ли той минималните изисквания за общо 330 часа. Същият аргумент е приложим и по отношение на възражението, че жалбоподателят е изучавал дисциплината „Наказателно процесуално право“. Видно от приложената диплома от Университета на М., Г. Я. Б. е изучавал предмета „Наказателно право и наказателен процес“, но не може да се установи, покрит ли е минималният хорариум от 135 часа само за дисциплината „Наказателно процесуално право“. Не на последно място дори и административният орган да беше събрал допълнителни доказателства за изясняване на обстоятелствата в тази посока, предвид общия брой на задължителните дисциплини, които не са изучавани и по тях не са положени изпити, констатациите в каквато и да е посока относно дисциплините „Търговско право“ и „Наказателно процесуално право“ не биха се отразили на крайното решение. Всяка една от посочените 7 от общо 19 дисциплини са задължителни и осигуряват фундаменталната подготовка необходима за придобиване на професионална квалификация „юрист“. Правилни и съответни на доказателствения материал са изводите на ответника, че не са налице предпоставките по чл.11, ал.2, т.4 от НДИППВУЗПОЧВУ, във връзка с чл.7, ал. 2 от Наредбата единните държавни изисквания за придобиване на висше образование по специалността „Право“ и професионална квалификация „юрист“ (отм.)

Дори да се приемат за осъществени възможно най-благоприятните за Г. Я. Б. факти, че същият е изучавал тези учебни дисциплини, положил е семестриални изпити по тях, както и че минималния хорариум за всяка от тях е налице, признаване на висшето му образование и образователно-квалификационна степен „магистър“ не може да бъде осъществено в Република България, поради неприключване на обучението му с полагането на задължителните три държавни изпита – в писмена и устна форма на провеждането им. Съгласно чл.45, ал.1 от Закона за висшето образование /ЗВО/, обучението по всяка специалност на образователно-квалификационна степен "бакалавър" или "магистър" завършва с държавен изпит или със защита на дипломна работа. За специалността „Право“ и образователно-квалификационната степен „магистър“ обучението на студентите приключва само с полагане на държавни изпити.

Трети основен аргумент за постановяването на отказа на изпълнителния директор на Н. е липсата на положени държавни изпити от Г. Я. Б.,

обстоятелство, което не е спорно между страните. Полагане на изпит по публичноправни, по гражданскоправни и по наказателноправни науки е задължително изискване по чл.11, ал.1 от Наредбата единните държавни изисквания за придобиване на висше образование по специалността „Право“ и професионална квалификация „юрист“ (отм.)

По време на обучението по специалността „Право“ в Университета на М., Н. и в последствие в Университета на Л., Н., жалбоподателят не се е явявал на държавни изпити, а всяка една от образователно – квалификационните степени е приключила със защита на дипломна работа. Съдът не споделя аргументите на жалбоподателя, че държавните изпити, които е покрил по време на стажа си като младши адвокат в Н. съответстват на поне два от трите задължителни държавни изпита. Положените от жалбоподателя държавни изпити са част от процедурата за придобиване на право да упражнява професията „адвокат“ съгласно специфичните изисквания на законодателството на Н.. Тази процедура протича по различен ред, пред различни органи и не е част от системата на висшето образование по специалността „Право“. Ето защо, положените изпити са напълно неотнормирани към фактите и обстоятелствата, които са от значение за академично признаване на висше образование по специалността „Право“, образователно – квалификационни степени „магистър“ и „бакалавър“ в Университета на М. и Университета на Л., Н..

Съгласно разпоредбата на чл.13, ал.1 от Наредбата единните държавни изисквания за придобиване на висше образование по специалността „Право“ и професионална квалификация „юрист“ (отм.), „студентите, изпълнили задълженията си по учебния план и положили успешно държавните изпити, получават диплома за завършено висше образование с професионална квалификация „юрист“ на образователно-квалификационна степен „магистър“. Предвид обстоятелството, че Г. Я. Б. не отговаря на нито едно от двете кумулативно изискуеми условия, ответникът правилно е отказал признаването на дипломите от двата чуждестранни университета. В тази връзка, законосъобразно е било препоръчано да бъдат положени изпити по задължителните учебни дисциплини и на държавните изпити, като след предоставяне на академична справка за резултатите от тях, заявлението може бъде преразгледано от Съвета по академично признаване.

В заключение, налага се извод за липсата на предпоставките за признаване на придобитото от Г. Я. Б. висше образование по специалност „Право“, образователно – квалификационна степен „магистър“, на базата на диплома за образователно – квалификационна степен „бакалавър“ по

специалност „Европейско право“, издадена от Университета на М., Н. и диплома за образователно – квалификационна степен „магистър“ по специалност „Право“, издадена от Университета на Л., Н.. **Решение рег. № 06-00-400/03.08.2023г.** на изпълнителния директор на Н. е законосъобразен акт, който не страда от нито един от пороците по см. на чл.146 АПК, които да доведат до неговата отмяна. Съжденията на административния орган в тази насока са подкрепени с достатъчно относими доказателства за осъществени факти и обстоятелства, които да изпълнят съдържателно посочената в решението хипотеза на закона.

Мотивиран от горното и на основание чл.172, ал.2 от АПК, **Административен съд София-град**, II-ро отделение, 22-и състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. Я. Б. срещу **Решение рег. № 06-00-400/03.08.2023г.** на изпълнителния директор на Националния център за информация и документация.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 - дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София - град пред Върховния административен съд на Република България.

РЕШЕНИЕТО да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.138 АПК.

Съдия: